

עפ"ג 49459/01/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 49459-01-22 מדינת ישראל נ' פלוני
תיק חיצוני: 601282/2021
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ביתן
כבוד השופטת לוין
כבוד השופט ברסלר-גון
המערערת
נגד
פלוני
המשיב

נוכחים:

ב"כ המערערת - עו"ד ציון קינן - פמ"ד

המשיב וב"כ - עו"ד אלכס גאוסקין

פסק דין

המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות - בת זוג.

כתב האישום שהמשיב הודה בעובדותיו מתאר כי במהלך ויכוח בין המשיב לבין מי שהיתה באותה העת בת זוגו (להלן: "המתלוננת"), אשר במהלכו החליטו להיפרד, המשיב תקף את המתלוננת כך שאחז בחוזקה בצווארה וחנוק אותה והיא התקשתה לנשום. ובהמשך, לאחר שהמתלוננת ארזה את בגדיו בתיק והניחה אותו בסמוך לדלת הבית, המשיב לקח את התיק, דחף אותה ויצא מהבית.

בית המשפט עמד על הערכים המוגנים בעבירה בה המשיב הורשע, על מדיניות הענישה הנוהגת, ועל נסיבות ביצוע העבירה, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לצד רכיב עונשי מוחשי אחר (קנס או של"צ) לבין שנת מאסר בפועל. בקביעת העונש ההולם למשיב, בית המשפט התייחס לעברו הפלילי המכביד של המשיב. להודאת המשיב. לחרטה שהביע. לכך שמאז ששוחרר ממאסרו הקודם, לפני כ-3 וחצי שנים, הוא ממשיך בטיפול בו החל בכלא, הכולל שילוב של תחליפי סם ושיחות. ולכך שאחרי האירוע הקשר בין המשיב למתלוננת נותק, והמתלוננת מסרה כי איננה חוששת ממנו. ובסופם של דברים הטיל על המשיב מאסר של 24 ימים, כאורך תקופת מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים; קנס בסך ₪ 2,500 או 20 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 5,000.

מכאן הערעור.

ב"כ המערערת טוען, כי מתחם העונש ההולם שנקבע, המתחיל במאסר על תנאי, שגוי, ואינו משרת את תכליות הענישה של הלימה והרתעה. לטענתו, המשיב לא קיבל כל עונש והמסר היוצא מגזר הדין, שלילי. ובית המשפט התבקש לקבל את הערעור, לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל ולהטיל על המשיב מאסר ברף עמוד 1

האמצעי של המתחם.

ב"כ המשיב הזכיר את הכל שערכאת הערעור מתערבת בעונש רק כאשר העונש שהוטל חורג משמעותית מהעונש הראוי, וכאן אין הצדקה להתערבות בעונש. צוין שהמשיב היה במעצר למשך 24 ימים ושהה בתנאים מגבילים. ונטען שאירוע החברה הוא מעידה חריגה להתנהלות המשיב בשנים האחרונות. הוגש אישור על השתתפות המשיב בטיפול מאז שנת 2018 ועל כך שהוא עובד. ובית המשפט התבקש לדחות את הערעור.

עיינו בכלל החומרים הנוגעים לענין ושמענו את טיעוני הצדדים והחלטנו לדחות את הערעור.

עבירות האלימות בכלל נחשבות כעבירות חמורות והענישה המוטלת עליהן מותאמת לכך. עבירות האלימות בתוך המשפחה הן בעלות חומרה מיוחדת, הנובעת מהמאפיינים הייחודיים של המסגרת בה מבוצעות העבירות, ושל העברין והקרבן ויחסי הגומלין ביניהם, ובהתאם לכך מדיניות הענישה לגביהן היא של רצינות וחומרה.

כאן, העבירה הבסיסית בה המשיב הורשע הינה "תקיפה סתם", שהיא הקלה מבין עבירות התקיפה - הנסיבה המחמירה נעוצה בכך שנפגעת העבירה היתה בזמן הרלוונטי בת זוגו של המשיב. אולם, ביטויה המעשי - חניקת המתלוננת - הוא בהחלט חמור. ולמשיב הרשעות קודמות רבות במגוון עבירות, כולל עבירות אלימות וסמים, והוא נשא מאסרים רבים, חלקם לתקופות משמעותיות.

בית המשפט קמא היה מודע לכלל הנתונים והנסיבות הנוגעים לענין ובכל זאת החליט להימנע משליחת המשיב למאסר מעבר לתקופה בה היה עצור, במיוחד נוכח הזמן שחלף מאז שחרורו ממאסרו האחרון, התמדתו בטיפול הכולל שיחות מקצועיות וקבלת תחליף סם, ומאמצי המשיב לשמור על אורח חיים נורמטיבי יציב. ובהתחשב בדיווח המתלוננת כי הקשר ביניהם נותק והיא איננה חוששת מפניו.

מעשה העבירה של המשיב בנסיבותיו, מידת אשמו של המשיב, מדיניות הענישה הנוהגת, ועברו הפלילי של המשיב, הצדיקו כשלעצמם הטלת ענישה חמורה יותר מזו שהוטלה על המשיב ואולם נוכח השיקולים מנגד, שבית המשפט העדיף, ובהינתן שערכאת הערעור מתערבת בעונש שנקבע על ידי הערכאה הדיונית רק כאשר העונש חורג משמעותית מהראוי - במיוחד כאשר הערעור הוא של המאשימה, וכן בקושי להחזיר נאשם למאסר לאחר שנשא את תקופת המאסר שנקבעה לו ושחרר, אנו סבורים שמקרה זה איננו מצדיק התערבות ערעורית.

הערעור נדחה.

**ניתן היום, ו' אדר ב' תשפ"ב, 09
מרץ 2022, בנוכחות הצדדים.**

אליהו ביתן, שופט, סגן הנשיאה

גאולה לוין, שופטת

איתי ברסלר-גונן, שופט